

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΑΘΗΝΑ 25/08/16

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

**Θέμα: «Η αλήθεια είναι... Έωλα και σαθρά τα επιχειρήματα προφάσεις
του ιδεολογικού πολέμου του Υπουργείου Παιδείας κατά του μαθήματος των
Θρησκευτικών»**

Παρακαλούμε για την τοποθέτησή σας επί επιστολής που μας προώθησε ο κος
Παναγιώτης Τσαγκάρης Γενικός Γραμματέας, της Πανελλήνιας Ένωσης Θεολόγων(ΠΕΘ),
δ/ση: Χαλκοκονδύλη 37, Αθήνα ΤΚ10432, τηλ. 2105224180, μέσω email:
«info@zoiforos.gr», υποβάλλοντας αίτημα για το εν θέματι αναφερόμενο ζήτημα.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού

Κόμματος Ελλάδος

Η αλήθεια είναι...

Έωλα και σαθρά τα επιχειρήματα - προφάσεις
του ιδεολογικού πολέμου του Υπουργείου Παιδείας κατά του μαθήματος των Θρησκευτικών

Ας ξεκαθαρίσουμε ορισμένες λανθασμένες ερμηνείες και παρερμηνείες που υπάρχουν γύρω από το μάθημα των Θρησκευτικών.

1. Είναι απόλυτα λάθος η αφοριστική διατύπωση ότι το παρόν μάθημα των Θρησκευτικών είναι «κατηχητικό».

Η αλήθεια είναι ότι είναι κατά βάση Ορθόδοξη Χριστιανική Αγωγή με επιπρόσθετες ενότητες και στοιχεία από τις χριστιανικές ομολογίες και τις θρησκείες σε κάθε βιβλίο κάθε σχολικής τάξης (στη Β' Λυκείου το μάθημα είναι καθαρά θρησκευτολογικό).

2. Είναι απόλυτα λάθος η συμπερασματική διαπίστωση ότι το μάθημα των Θρησκευτικών που διδάσκεται τόσα χρόνια σε όλες σχεδόν τις τάξεις του ελληνικού σχολείου, δεν έχει αποτελέσματα επειδή δεν πετυχαίνει να κάνει τους μαθητές χριστιανούς, διότι **η αλήθεια είναι ότι:**

α) Ο στόχος του μαθήματος είναι να προσφέρει πνευματικούς προβληματισμούς ως προς τις δυνατότητες που έχει η χριστιανική πίστη να ανακαινίζει και να εντάσσει τη ζωή στο πλαίσιο της αγάπης και δι' αυτής στην προοπτική της αιωνιότητας. Αν κάποιοι (πολλοί ή λίγοι) μαθητές/τριες υιοθετήσουν την εν Χριστώ ζωή, τώρα ή αργότερα, εξαρτάται από πολλούς παράγοντες και όχι μόνον από τη διδασκαλία του μαθήματος.

β) Ακριβώς, επειδή δεν είναι «κατηχητικό» μάθημα και δεν έχει στόχο να επιβάλλει σε κανέναν τίποτε, απευθύνεται στην ελευθερία του μαθητή/τριας και δεν είναι δυνατό, όπως και σε κάθε άλλο μάθημα, να υπολογίζει ή να μετρά κανείς τα αποτελέσματα, εξετάζοντας με εντελώς εξωτερικά και ηθικιστικά κριτήρια το αν και κατά πόσον γίνονται οι μαθητές χριστιανοί. Το μάθημα έχει πνευματικό χαρακτήρα, το δε θέμα της οντολογικής βελτίωσης του/της μαθητή/τριας είναι εντελώς πνευματικό και ποιοτικό και επομένως δεν χωράνε ποσοτικές μεζούρες και επιφανειακά κριτήρια αποτελεσματικότητας, όπως αυτά που χρησιμοποιούν όσοι επικαλούνται αυτήν την αιτιολογία για να δυσφημίσουν το μάθημα.

γ) Ως ένα μάθημα του ελληνικού σχολείου, το μάθημα των Θρησκευτικών πετυχαίνει ό, τι... και τα άλλα μαθήματα (τα Αρχαία, η Γλωσσική διδασκαλία, η Κοινωνιολογία, η Αγωγή του Πολίτη, η Ιστορία, η Γεωγραφία, κ.α.)! Αυτό, επομένως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα που αφορά τον τρόπο και τη φιλοσοφία που μαθαίνουν στο σχολείο τα παιδιά. Μήπως, αν δεν μαθαίνουν οι μαθητές/τριες ορθογραφία ή συντακτικό ή ιστορία δεν ευθύνεται το περιεχόμενο των μαθημάτων αυτών, όσο μάλλον η παιδαγωγική και διδακτική μεθοδολογία τους και οι διδάσκοντές τους και μήπως σε αυτήν την κατεύθυνση θα έπρεπε να εστιάσουμε την προσοχή μας και στο μάθημα των Θρησκευτικών και όχι στο περιεχόμενό του;

3. Είναι απόλυτα λάθος η τοποθέτηση ότι το παρόν μάθημα των Θρησκευτικών πρέπει να αλλάξει, διότι η ελληνική κοινωνία είναι πλέον κατά βάση πολυπολιτισμική.

Η αλήθεια είναι ότι η κοινωνία δεν έχει γίνει ούτε θα γίνει πολυπολιτισμική επειδή υπάρχουν εντός της κάποιοι μετανάστες. Αυτός ο λανθασμένος ορισμός της πολυπολιτισμικότητας απέτυχε. Είναι επίσης, αλήθεια ότι μέχρι στιγμής ένας και μοναδικός και κυρίαρχος πολιτισμός υπάρχει στην Ελλάδα, ο ελληνορθόδοξος (ας μας υποδείξουν όσοι ισχυρίζονται το αντίθετο, ποιους άλλους πολιτισμούς συναντούν εκείνοι στον ελλαδικό χώρο). Είναι αλήθεια ακόμη, ότι σχεδόν όλοι οι μετανάστες – λαθρομετανάστες – πρόσφυγες και λοιποί αλλοεθνείς και αλλόδοξοι μαθητές που ζουν στη χώρα μας, δέχονται και επιζητούν, με χαρά και πραγματική δίψα, να σπουδάσουν τον πολιτισμό μας. Δεν θα επέλεγαν εξάλλου τη χώρα μας με το συγκεκριμένο πολιτισμικό της επίπεδο, αν είχαν κάτι καλύτερο να διαλέξουν. Επέλεξαν να έρθουν στην Ελλάδα και όχι να εγκατασταθούν για παράδειγμα στις ομόδοξές τους πλούσιες μάλιστα χώρες της Αραβικής χερσονήσου.

4. Είναι απόλυτα λάθος η συλλογιστική ότι η ελληνική κοινωνία έχει παγκοσμιοποιηθεί και, συνεπώς, έχει γίνει άθρησκη, λαϊκή, κοσμική και άθρη, οπότε, κατ' επέκταση, και το μάθημα των Θρησκευτικών δεν έχει χώρο στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, διότι **η αλήθεια είναι ότι:**

α) Ενώ πράγματι η ελληνική κοινωνία και η νεολαία της ειδικότερα, έχει δεχθεί και δέχεται μια αρκετά μεγάλης έκτασης επίδραση από τον εξαμερικανοποιημένο - παγκοσμιοποιημένο τρόπο ζωής (εξαιτίας του διαδικτύου, των πολυμέσων, των ΜΜΕ και γενικότερα της ευμάρειας που προσφέρει η εποχή μας και της διευκόλυνσης των επικοινωνιών μεταξύ ανθρώπων και λαών),

τελικά, όμως η επίδραση αυτή δεν έχει καταφέρει να αλλοιώσει και να αλλάξει το DNA, τον υπαρκτικό πυρήνα του Έλληνα, ούτε τον ελληνικό τρόπο ζωής, στοιχεία που συνεχίζουν να είναι άρρηκτα δεμένα με αυτό που καλούμε ελληνορθόδοξη παράδοση, την οποία το μάθημα των Θρησκευτικών στο σχολείο, έρχεται για να την αναδείξει και να τονίσει την ιδιαιτερότητα και το νόημά της για μια αληθινή ανθρώπινη και θεανθρώπινη ζωή.

β) Υπάρχουν, βέβαια, όπως προαναφέραμε και αλλόδοξοι και άθεοι στη χώρα μας οι οποίοι όμως, οφείλουν να συμβιώσουν δημοκρατικά με τη βούληση της πλειονοψηφίας των πολιτών της χώρας όπου επέλεξαν να ζουν και τελικά να σέβονται τις συνταγματικές επιταγές της ελληνικής πολιτείας, οι οποίες υπάρχουν ακριβώς για να ορίζουν τις συντεταγμένες διαβίωσης μιας ευνομούμενης κοινωνίας - πολιτείας και όχι να προσπαθούν να επιβάλλουν αυταρχικά, με διάφορα αντιδημοκρατικά μέσα τις αρχές τους στη συντριπτική πλειονοψηφία των ορθοδόξων.

5. Είναι απόλυτα λάθος η άποψη ότι δεν είναι δυνατόν με το νόμο να υποχρεώσουμε τα παιδιά να μάθουν την Ορθόδοξη Πίστη, διότι **η αλήθεια είναι ότι:**

α) Όλοι οφείλουν να σέβονται το Σύνταγμα και τους νόμους, διαφορετικά, όταν ο καθένας ενεργεί κατά το δοκούν και κατά το συμφέρον του ή την ιδεολογία του, η ευνομούμενη πολιτεία μετατρέπεται σε αναρχική και εμπόλεμη ακολουσία, με αποτέλεσμα ο βίος των πολιτών να γίνεται επισφαλής, ταραγμένος και ανήσυχος, με ότι αυτό, τελικά, μπορεί να συνεπάγεται γι' αυτή την πολιτεία και τους πολίτες της.

β) Είναι επίσης, αλήθεια ότι με την επίκληση των συνταγματικών επιταγών δεν υποχρεώνουμε τα παιδιά να αποδεχθούν με τη βία μια πίστη, αλλά πρώτιστα απευθυνόμαστε στους αρμόδιους κυβερνητικούς πολιτικούς και απαιτούμε από αυτούς να εφαρμόσουν πολιτικές στο χώρο της Παιδείας, που να απορρέουν όχι από τις προσωπικές ή τις κομματικές τους ιδεοληψίες, αλλά από την πιστή τήρηση των συνταγματικών υποχρεώσεων και της θελήσεως του ελληνικού λαού.

6. Είναι απόλυτα λάθος η θέση ότι δεν είναι δυνατόν επ' άπειρον με την επίκληση των νόμων να υποχρεώνουμε πολιτικούς, που δεν εμφορούνται από τα χριστιανικά ιδεώδη να εφαρμόσουν πολιτικές χριστιανικές, τη στιγμή, μάλιστα, που και πολλοί χριστιανοί συμπολίτες μας αδιαφορούν ή και δεν δέχονται να συμπορευθούν με τις χριστιανικές αξίες διότι **η αλήθεια είναι ότι:**

α) Όντως, πολλοί πολιτικοί μας, από όλο το πολιτικό - κομματικό φάσμα και πολλοί χριστιανοί, επίσης, είναι άγευστοι της χριστιανικής αλήθειας και ζωής και ζουν πελαγοδρομώντας μέσα στους κοσμοπολίτικους ωκεανούς της εκκοσμίκευσης. Όμως, είναι εξ ίσου αλήθεια ότι οφείλουμε όσοι πιστοί, και δόξα τω Θεώ υπάρχουν ακόμη πάρα πολλοί στην ελληνική επικράτεια, να αγωνιζόμαστε για τα αυτονόητα και να διακηρύττουμε και να ομολογούμε παντού, με δύναμη και παρρησία, την αλήθεια της πίστεως και τη δύναμη του Ευαγγελίου. Ο Χριστός είπε στους μαθητές του: «ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων» (Αυτό που ακούτε μυστικά στο αυτί, διαλαλήστε το σε όλους από τις ταράτσες) (Ματθ. 10, 27).

β) Είναι αλήθεια ότι αγωνιζόμαστε και οφείλουμε να αγωνιζόμαστε ακόμα και όταν, οι αδελφοί μας, κληρικοί και λαϊκοί, δεν αγωνίζονται, διότι προσωρινά μπορεί να είναι ολιγόπιστοι, ράθυμοι, κουρασμένοι, απογοητευμένοι, φοβισμένοι, δειλοί, μοιραίοι και άβουλοι, αποτραβηγμένοι στα ίδια, συμφεροντολόγοι που δεν τολμούν να αντισταθούν στην πλημμυρίδα της αδιαφορίας και της αθεΐας ή πάλι, διότι κοιμίζουν τη συνείδησή τους ότι έπραξαν το καθήκον τους, εκφωνώντας έναν λόγο ή γράφοντας κάποια κείμενα, χωρίς, όμως, να έχουν ουσιαστικά διάθεση για ομόνοια, συναδέλφωση, αλληλεγγύη και συστράτευση σε έναν αγώνα διαρκείας με συγκεκριμένους στόχους, στρατηγική και τακτική.

γ) Είναι αλήθεια επίσης, ότι αγωνιζόμαστε και θα αγωνιζόμαστε με στρατηγική και τακτική και μάλιστα, με κάθε νόμιμο μέσο, με στόχο πάντα να είμαστε αποτελεσματικοί, έως ότου επιτρέψει ο Θεός, διότι, τελικά, το θέλημα Εκείνου θα τελεσθεί.

7. Είναι ακόμη, απόλυτα λάθος η πρόταση ότι τα νέα πιλοτικά Προγράμματα Σπουδών είναι η πεμπτουσία της ορθής διδασκαλίας του μαθήματος των Θρησκευτικών, διότι **η αλήθεια είναι ότι:**

α) Αν πράγματι εφαρμοσθούν τα νέα Προγράμματα Σπουδών, θα αλλάξει άρδην ο χαρακτήρας του μαθήματος στη χώρα μας, και αυτή η αλλαγή αυτόματα θα μετατρέψει το μάθημα σε μια κοινωνικο-πολιτικό-φιλοσοφικό-ανθρωπιστικού περιεχομένου πολυθρησκευτική φλυαρία, όπου ενδεχόμενα, ακόμη και η αναφορά στο όνομα του Χριστού να θεωρείται μη πολιτικά και διδακτικά ορθή ή, ακόμη, και μη νόμιμη, δυσκολεύοντας έτσι το έργο του

διδάσκοντας και οδηγώντας τους μαθητές στη θρησκευτική σύγχυση και ουσιαστικά στην άρνηση της πίστης τους, στο μηδενισμό και στην αθεΐα.

Τελικά και οι υπέρμαχοι και οι πολέμιοι του μαθήματος των Θρησκευτικών, όλοι, οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι οι νέοι ζητούν την αλήθεια, την οποία φαινομενικά, μέσα στην επαναστατικότητα της εφηβείας τους, μπορεί και να την απορρίψουν. Όμως είναι αλήθεια ότι διψούν και θέλουν την αλήθεια και πρέπει να ακούσουν την αλήθεια και οφείλουμε να τους δώσουμε αυτήν αλήθεια και ας την απορρίψουν προσωρινά. Εμείς θα έχουμε κάνει το χρέος μας απέναντι στα παιδιά μας. Θα έχουμε πραγματοποιήσει τη σπορά του ζωντανού και αγαπητικού λόγου της Ορθόδοξης Χριστιανικής Παιδείας στις ψυχές των παιδιών και θα τους έχουμε προσφέρει μια ασφαλή παρακαταθήκη γεμάτη με πνευματικά και υπαρξιακά νοήματα για τη ζωή τους.

Το μάθημα των Θρησκευτικών είναι τελικά, η Λυδία λίθος της επιβίωσής μας ως έθνους και οφείλουμε να το συνειδητοποιήσουμε πριν ζήσουμε, ως λαός, λόγω της μη καλλιέργειας της πνευματικής μας ταυτότητας και ιδιοπροσωπίας ανεπανόρθωτες απώλειες και τελικά, την ταπείνωση των δικών μας Καυδιανών δικράνων.

Του Παναγιώτη Τσαγκάρη

Γενικού Γραμματέα της Πανελλήνιας Ένωσης Θεολόγων(ΠΕΘ)